

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: J. P., zast. Mgr. Davidem Vavřínkou, advokátem se sídlem Urxova 430/4, Praha, proti žalovanému: **generální ředitel Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem Kloknerova 2295/26, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 11. 2024, č. j. 57 Ad 1/2023-131, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora uvedené věci dne 23. 12. 2024 kasační stížnost žalovaného (dále jen „stěžovatel“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-121555-8/PO-OVL-2023, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Předmětem správního řízení byla žádost žalobce o: a) přiznání nároku na služební příjem za období od nástupu žalobce k Hasičskému záchrannému sboru Plzeňského kraje do dne rozhodnutí o podané žádosti či ke dni ukončení služebního poměru a jeho zahrnutí do složek služebního příjmu ve smyslu § 113 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a to na základě násobku hodinového příjmu žalobce a počtu hodin odsloužených pohotovostí, vždy za podmínek platných v příslušném kalendářním měsíci; b) provedení zpětného přepočtu nároků na náhrady služebního příjmu; c) provedení zpětného přepočtu odsloužených let; současně též o proplacení nároků uvedených pod body a) až c) ve výši odpovídající násobku hodinového služebního příjmu a počtu hodin konaných v režimu služební pohotovosti, to vše včetně příslušného zákonného úroku z prodlení jdoucího samostatně pro každé jednotlivé přiznané plnění, a to od vzniku jeho nároku do zaplacení.

[3] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh stěžovatel odůvodnil hrozící nepoměrně větší

újmou, která má spočívat v riziku narušení fungování režimu hasičské směny ve smyslu § 53 odst. 5 zákona o služebním poměru a „*téměř padesátileté ustálené aplikační praxe v oblasti rozvrhování a plánování směn.*“ Zároveň aplikace rozsudku krajského soudu vytváří potenciál budoucích významných finančních dopadů na stěžovatele. Pro právní jistotu všech dotčených osob proto stěžovatel považuje za nutné přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Žalobce ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel pouze obecně naznačil možnost hrozící újmy bez její bližší konkretizace. Krajský soud stěžovatele pouze zavázal k řádnému zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a žádnou další povinnost mu neuložil. Stěžovateli tak nehrozí újma žádná, a není tedy důvod kasační stížnosti odkladný účinek přiznat.

[5] Podle 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[8] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil, jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Tvrzení stěžovatele musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem; srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32.

[9] Z další judikatury pak vyplývá, že situace, ve kterých bude nutno přiznat odkladný účinek, budou nepochybně představitelné na straně žalovaného správního orgánu v poněkud omezenější míře, než jak tomu bude na straně žalobce; viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, č. 1255/2007 Sb. NSS, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013-20. Z uvedených rozhodnutí přitom vyplývá i to, že hrozba dalšího procesního vývoje ve

pokračování

správním řízení, resp. důsledky rozsudku krajského soudu pro veřejnou správu nejsou samy o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Považovala-li by se hrozba dalšího procesního vývoje ve správním řízení, resp. důsledky rozsudku krajského soudu pro veřejnou správu (srov. výše uvedená východiska judikatury) za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tedy k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. Zatímco žalobce by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dosáhl jen za skutečně výjimečných okolností, žalovanému by ve většině případů stačilo pouze to, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů (k uvedeným závěrům viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS).

[11] Stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku pouze obecně odůvodnil tím, že by došlo k narušení fungování režimu hasičské směny a budoucích potenciálních finančních dopadů na stěžovatele. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že krajský soud ve svém zrušujícím rozsudku nezavázal stěžovatele k úpravě aktuálního režimu služební pohotovosti a výkonu služby příslušníků Hasičského záchranného sboru, nýbrž pouze k posouzení skutečné povahy služební pohotovosti žalobce, tj. k řádnému zjištění skutkového stavu, včetně zohlednění důkazních návrhů žalobce (buď je provést, anebo řádně odůvodnit jejich neprovedení). Žalovaný tedy není nucen upravovat svou „*téměř padesátiletou aplikační praxi*“, jak uvedl v návrhu na přiznání odkladného účinku, ale pouze vykonat činnost, která je ze své podstaty jedním ze základních úkolů správních orgánů. To nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[12] Ohledně tvrzené hrozící finanční újmy pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto újmu nijak nekonkretizoval a rovněž nepředložil nic k jejímu prokázání. Rozpočtové dopady by sice principiálně důvodem pro přiznání odkladného účinku být mohly, muselo by se však jednat o zcela excesivní částku, jejíž výši by stěžovatel navíc musel podrobně odůvodnit. K tomu však v projednávané věci nedošlo. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2022, č. j. 9 Afs 206/2022-49, ve kterém zdejší soud nepřiznal odkladný účinek kasační stížnosti za situace, kdy podle správního orgánu v pozici stěžovatele mohlo dojít k vyplacení částky až 10 600 000 Kč. Ani v tomto případě nespatořoval Nejvyšší správní soud možnou újmu veřejným financím za fatální zásah do státního rozpočtu a dostatečně silné ohrožení veřejného zájmu, aby kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Tím spíše ji nelze spatřovat v případě, že potenciální újma není vyčíslena vůbec. Není tedy splněna již první podmínka § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť nelze konstatovat, že by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[13] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. ledna 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu